

Fa 4 anys el meu fill va dir que volia jugar a futbol, ens vam acostar al camp, vam veure uns nens que duien pilotes als peus i ho feien força bé... uns ulls blaus ens miraven, sobretot a ell, al meu fill, el miraven i el convidaven a integrar-se al grup... però si no sap ni córrer, li dic jo, no et preocupis, el teu fill aprendrà a córrer, jo li ensenyaré. Ho va fer.

Necessito que parlis amb el meu fill, té algun problema al vestidor i no sé què és... sé que hi ha algú que el molesta, no sé com afrontar-ho... no et preocupis, el teu fill se'n sortirà, jo l'ajudaré. Ho va fer.

M'he ficat en un embolic, li he dit que haurà de deixar el futbol perquè no va gaire bé a l'escola, ara no sé com sortir-me'n... no et preocupis, el teu fill seguirà al futbol, jo t'ajudaré. Ho va fer.

Tristesa... aquesta és la paraula que fa estona que busco per explicar quin es el sentiment que tinc ara mateix, tristesa.

Un munt de pensaments sorgeixen de la meva ment, intento plasmar-les sobre el paper, davant de l'ordinador, estic escrivint tot allò que se m'acut, sense ordre, tal com raja... no té ni cap ni peus, igual que la seva mort, no té ni cap ni peus.

Arribo al camp de futbol i no hi és, ja fa setmanes que no hi és, però sempre quedava aquella esperança que la setmana entrant potser vindrà, però aquesta vegada no, ja no tornarà mai més... ploro.

Aquell somriure dibuixat a la cara, aquells ulls blaus profunds, mai mes ens tornaran a mirar.

Adéu Ramon, allà on siguis, gràcies per haver existit, gràcies per haver estat a Cabrera, gràcies per ser el meu amic, però sobre tot, gràcies per haver sigut l'amic, el mestre, el referent, l'entrenador del meu fill.

Montse